

MEDDELELSER

FRA FALCK & ZONEN

33. ÅRGANG

AUGUST 1969

NR. 8



INDHOLD:

	Side
Et uløst problem	223
Vore både er ikke bedre end andre	224
Peter Straarup har ordet	228
Moralen var god – men historien dårlig	231
Apropos patientbefordringskonferencen	232
Ikke mere alarm	235
Nyt materiel	236
Fiat ambulance	236
Skadeprotokollen	237
FRA og TIL STATIONERNE	238
Fint slukningsarbejde med begrænsede sekundærskader i Faxe	238
Festlig indvielse i Hjørring	240
Sikke'n bakkefest	240
Personalia	241
Breve udefra	242
Påhængsprøjten	243

Udgiver: De Danske Redningskorps Fællesforbund
Redaktion: Preben Kjær, HD (ansvarshavende redaktør)
Jan Assentorp (redaktionens sekretær)
Bladets adresse: Falck-Huset, Polititorvet, 1593 V.

Oplag: 5.000 eksemplarer
Tilsluttet Dansk Personalebladsforening

Weekendens rednings-rapport: den kostede kvart million

»Drukneulykke« faar økonomisk efterspil

Nakskovlitten, der svømmede over Guldborgsund, faar regning fra redningskorpset.

Travl dag for Falc-Zonen i Skærbæk

Falc-Zonen i Skærbæk måtte i går rykke ud flere gange til uheld på Bøme.

Om eftermiddagen var en tyksker ved at drukne ved Lokoik. Da time-Falc kom, kunne man dog nøjes med at køre ham til det sommerhus, han har lejet og hvor han planer for svømmeturer, han blev tilset af en læge.

På tilbagevejen over dømning fik ambulancen besked om at under-hjært var i havn uden kore til Lokoik igen, hvor en dame

Al Bertel Thomsen
KOLDING — B.T. Redningsaktionerne i denne weekend har kostet op mod en kvart million kroner — heraf en udgift til 25 timers helikopterflyvning på 125.000 kr.

De vigtige udgifter kommer fra Statens Redningsvæsen, fra Falc-Zonen og politiet. Helikopterne har været i aktion overalt i landet, og på et vist tidspunkt havde man følgende kaptajn J. Ring, vaktchef i redningscentret i Karup, ikke helikoptere nok.

Helikopterne blev brugt til at jage uforståelige ind til kysten ved Blansø Strand nær Hals, hvor man frygtede, at fire var druknede. Tre, der var meldt savnet, er fundet i god behold, en fjerdre er ikke fundet.

— Men da ingen svømte i luften, må vi gå ud fra, at der kun har været tre savnede, sagde landbetjenten i området i aftes.

RCC redningscentret i Karup og SOB, Søværnets operative kommando, har udarbejdet en minirapport for BT for weekendens indsatser.

MINUTRAPPORTEN
LØRDAG:
08.45: Værløse-helikopteren i aktion, da kutter N 27, Taksø, at Rødby blev minesprængt i Østersten. — To fiskere omkom.
12.38: Alborg og Skjoldrup-helikopterne i samlet aktion for at bjerge en kvædet fisker i Nordøen.

fra båd ved Lynæs Havn. — Ung pige druknet.
22.51: Fladbundet pram med ung mand som bord meldt savnet. — Eftersøgning til kl. 4. søndag morgen. — Han er formodt gået i land eller andet sted.

En familie i havsnød viftede med blebarn

Redningsfolk kæntrrede, helikoptermand fik hundebid

Forbyd legetøj
i Vesterhavet

VARDE — B.T. Forbyd luftnastasser og badebolde i Vesterhavet, siger stationsleder hos Falc-Zonen i Varde, Viggo Christensen. Det er sit for forældre at bruge legetøj. Og det koster samfundet en masse penge.
På to dage har Falc-Zonen i Varde haft 4 forgæves udrykninger til badeulykker ved Vejers og Blåvand. Stationens redningsbåd har været i aktion.

Hver »luftmadras-eftersøgning« med helikopter koster 3.500 kr.

Det er, hvad en stor del af de resultatløse eftersøgninger koster det danske samfund. — Redningsvæsenet bør overtage en del af opgaven, mener Falc-Zonens leder i Varde —

ET ULØST PROBLEM

Sommeren 1969 er ved at være et overstået kapitel, og som vi havde frygtet er antallet af søredninger i forbindelse med drukne- og kæntringsulykker ikke blevet mindre.

Hver eneste aktion af denne art giver anledning til en del problemer af forskellig karakter. Først og fremmest er det et problem for politi og redningsinstitutioner at finde ud af HVAD der er sket, således at den mest hensigtsmæssige kombination af de talrige hjælpemidler kan rykke til undsætning. Her vil det være på sin plads igen at gøre opmærksom på, hvor meget KORREKTE MELDINGER betyder. Det hjælper nu engang ikke, at Søværnet kan dirigere en stor fregat til hjælp, hvis ulykken sker på 3 meters vanddybde.

Dernæst spiller INDSATSEN PÅ ULYKKESTEDET inden redningsmandskabets ankomst en uvurderlig rolle. Vi har erfaringer for, at de udmærkede redningsposter, som Dansk Røde Kors har stillet op rundt omkring på strategiske steder, bliver glemt, hvis ulykken blot sker få hundrede meter fra redningsposten. Det bør betænkes, at assistance med frømand, båd, helikopter o. s. v. som regel må indskrænkes til at blive en transport- og eftersøgningsopgave, idet tidsintervallet fra ulykkestidspunkt til disse midlers fremmøde oftest er for stort til, at en livredningsaktion bærer frugt.

Søredningens problemer kan sikkert mindskes ved udbygningen af en hurtig udrykningsflåde af små redningsbåde,

der – bemanded med søkyndige Falck-folk og svømmedykkere – i samarbejde med skibsfartens redningstjeneste vil kunne nå endnu bedre resultater end i dag.

Det ULØSTE SPØRGSMÅL i hele denne problematik er af økonomisk art. Redningskorpsets eneste mulighed for udbygning med materiel og mandskab langs vore kyster er i ny og næ at investere i småbåde i stedet for i køretøjer for de beløb, private abonnenter giver korpset for dækning med hjælpeydelse. Det gør korpset, fordi ledelsen føler en moralsk pligt og samtidig, fordi udrykning med båd trods alt kan være en del af det beredskabsapparat, der i givet fald kommer abonnenterne til gode.

Men når investeringen i redningsbåde må ske på dette økonomiske grundlag må det være en selvfølge, at udrykningsomkostningerne betales på anden vis. Det utilfredsstillende i dag er, at et stort og kostbart hjælpeapparat med helikoptere og orlogsfartøjer er „gratis“ for skadelidte på den måde, at det via forsvarsbevillingerne betales af alle landets skatteydere. Den i denne sam-

menligning lille omkostning til udrykning med båd og svømmedykker må enten dækkes gennem en velvillig politikasse eller af skadelidte – eller pårørende – i de enkelte tilfælde.

Dette er en UHOLDBAR SITUATION, som efter vor mening kan ændres ved, at man via statsbudgetterne opretholder beredskabet af disse små redningsbåde og betragter dem som en del af det store hjælpeapparat, der betales til. Det kan også gøres ved, at man gør det til en kommunal pligt at yde tilskud til en maritim redningstjeneste af mindre format, lige så vel som man bidrager til ambulanceberedskab, brandberedskab o. s. v. Endelig er der den mulighed, at man ved lov vedtager søredning som en privatsag, med det til følge, at udrykning med helikopter o. s. v. også må blive en privatsag for skadelidte eller pårørende.

I så fald ville korpset ikke være ene om at stå i en meget kedelig situation, hver gang man rykker ud til en ulykke, hvortil man udelukkende af moralske grunde har anskaffet materiel og holdt mandskab i beredskab.

Vore både er ikke bedre end andre

Pas på den falske sikkerhedsfølelse!

I løbet af 1969 er korpset ved at forøge sin flåde af små, lette redningsbåde med seks i henholdsvis **Køge, Kalundborg, Nykøbing Sjælland, Herning, Struer og Ringkøbing**. En båd alene er ingen løsning. Afdelingsleder **H. Lisborg** fra København har netop i forbindelse med polemikken omkring de mange ulykker understreget, at Falck-stationens redningsbåde kan give beboere og sommergæster en tryghedsfølelse som den dag, ulykken sker, kan vise sig at være falsk. Vi har bedt Lisborg begrunde sit synspunkt nærmere:

– Vi bestræber os for at indkøbe de mest sødygtige både og det bedste redningsmateriel, der kan fremskaffes. Det

vil naturligvis meget afhænge af forholdene rundt omkring. F. eks. vil en station med mange søer og moser som

regel få noget andet søredningsudstyr end den station, der ligger tæt ved det åbne hav. Men det er både af gængse typer, vi må købe. Kun i enkelttilfælde, såsom ved indkøb af de store både i *Århus* og *Svendborg* har vi haft mulighed for helt at bestemme, hvordan båden skulle se ud. De små både med trailere er en type, som forhandlerne og vi i fællesskab finder frem til.

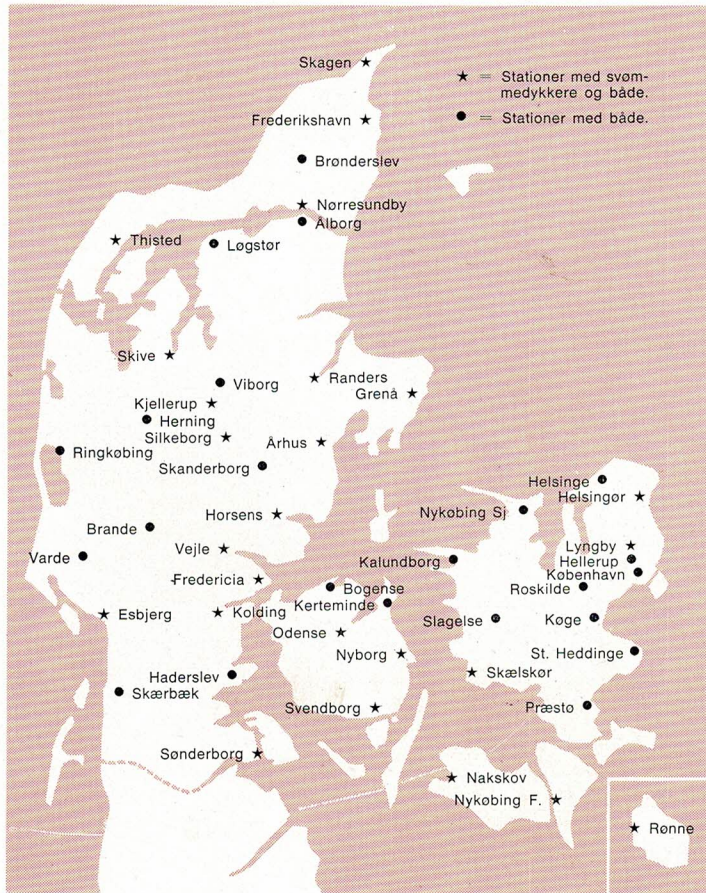
Afdelingsleder
H. Lisborg,
København



Derfor er det forkert at tro, at bare Falck-Zonen har en båd, kan man trygt begive sig ud med luftmadras o. s. v.

Vore både har akkurat de samme vanskeligheder som private både, der vil forsøge at rykke til undsætning. Er

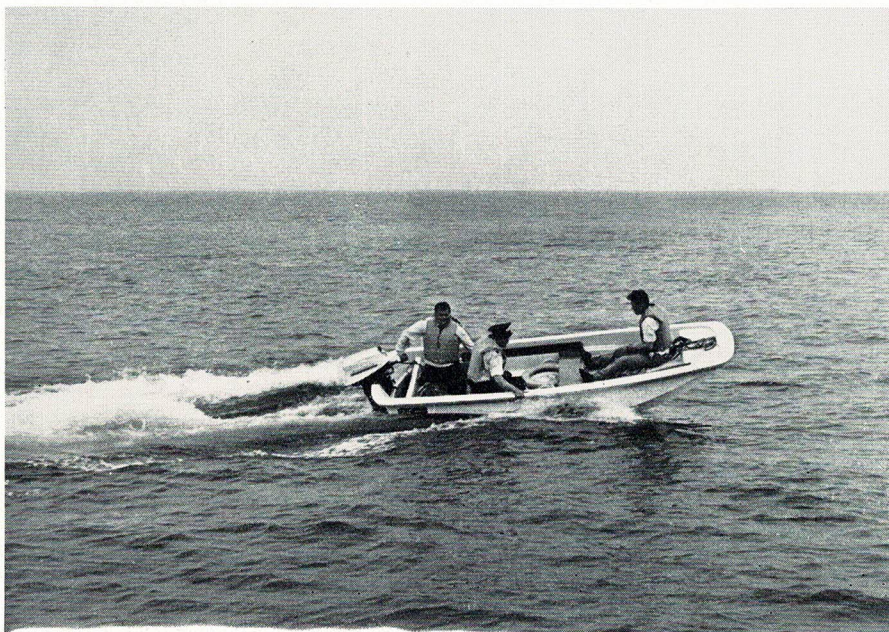
Korpsets stationer med småbåde eller svømmedykkere! Det ses på kortet, at udstationering først og fremmest sker på de strategisk vigtigste og erfaringsmæssigt mest ulykkesramte steder. Den tætte placering i Midtjylland skyldes de mange søer, fulgt op af et usædvanligt initiativ.



brændingen hård for en almindelig speedbåd, er den det også for vores. Den eneste forskel er, at den private båd, der befinder sig ved stranden, har mulighed for at komme før ud til stedet end vi – og dermed måske være årsag til et mere lykkeligt genoplivningsresultat.

opgivne ulykkessted befinder sig et eller flere mennesker i nød. Der er derfor ikke noget at sige til, at de ofte giver den lige en tand mere, end de ville have gjort, hvis de sad i ro og mag og kunne tænke over tingene.

Vi må tænke på, at de reddere, der rykker ud med båd, oftest ikke er men-



Stationen i Nykøbing Sjælland hører til de heldige, der har fået ny søredningsbåd i år. Båden prøvesejles her, samtidig med at stationen modtager fyldig instruktion fra en Lyngby-svømmedykker.

Reddermod

– Det er mit indtryk, at vore reddere udviser et kolossalt mod, når de rykker til undsætning i deres småbåde. Vi må tænke på, at årsagen til ulykken oftest er kraftig vind – en vind, der er lige så kraftig, når redningsaktionen sætter ind. De to reddere i korpsets både ved, at hundreder af badegæsters øjne hviler på dem. De ved, at de ikke bliver skånet af journalister og andre, hvis de gør noget, der ser forkert ud. Og fremfor alt ved de, at der i nærheden af det

nesker med en fortid som sømænd. De har fået en instruktion i bådens rette brug og har haft lejlighed til at prøve den på forskellige opgaver, men ervedover kender de som regel ikke mere til hav og vand end de fleste sommergæster.

– Heldigvis har vi været forskånet for ulykker, men mangen en leder har nok tænkt sit, når hans mandskab har hopped op og ned på store bølger for at komme et menneske, der i kådhed er kærtret eller svømmet for langt ud, til

undsætning. Og at anbringe frømænd på alle kyststationer er i øjeblikket slet ikke muligt, idet vi i så fald skal ansætte mange flere medarbejdere for at kunne klare forpligtelserne.

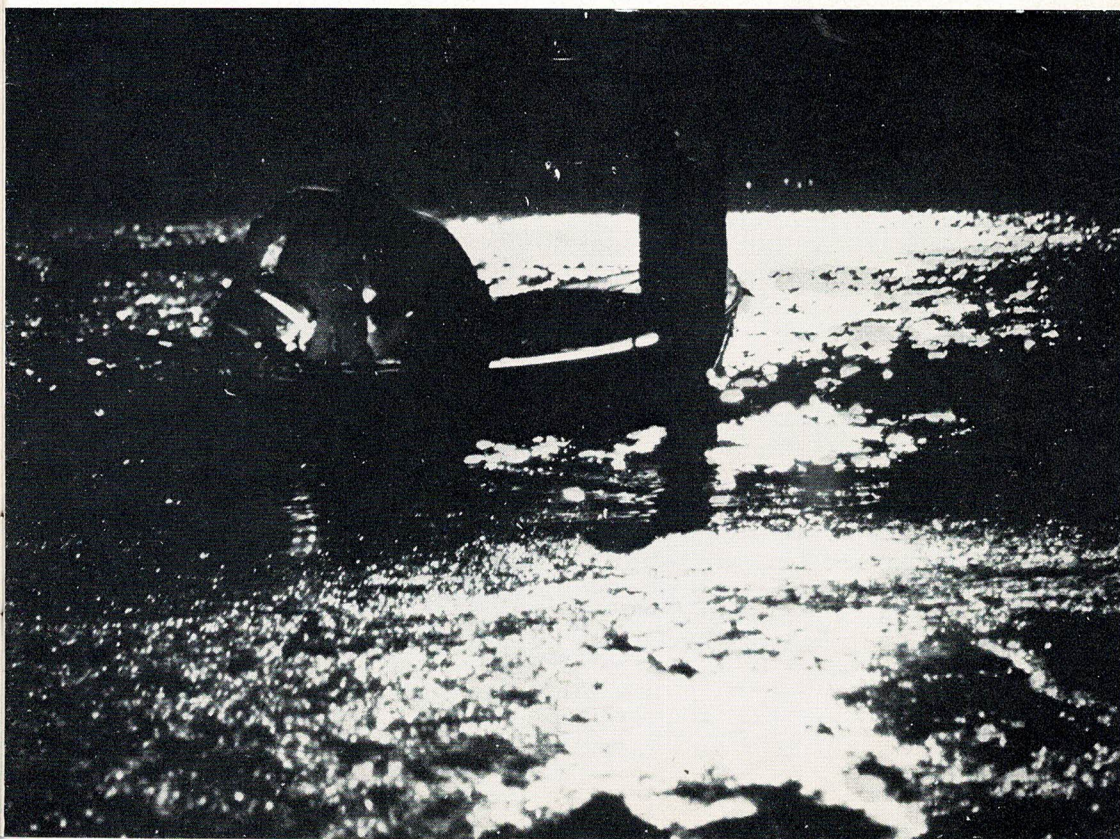
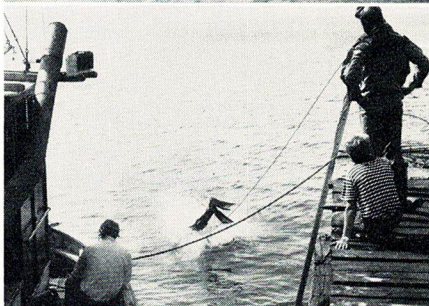
– Men vi har taget konsekvensen af det stigende antal ulykker og vil indsætte både, hvor vi overhovedet har muligheder for det.

De sidste både

De sidst placerede redningsbåde i Nykøbing Sjælland og Køge er Tempobåde af typen Dory 13.

Flere steder er svømmedykkertjenesten udstyret med specielle udrykningsvogne, som billedet øverst tilhøjre fra Bornholm, hvor svømmedykkerne (i midten) er meget aktive.

Nederste billede viser den uhyggelige poesi, der fremkommer, når en helikopter på eftersøgning kaster en lysbombe og derved får øje på de tre redere fra land, der er parate til at stå ud i mørket.





Peter Straarup:

DIREKTØREN HAR ORDET

Om huse, måner, Sophus Falck o. m. a.

I skrivende stund er det meget varmt, og man kan igen konstatere, at det åbenbart ikke er muligt at bygge vel- anvendelige huse i vore dage. De for- stærker de ubehagelige sider ved såvel sommer- som vintervejret og afsvækker de behagelige.

Men man kan så meget andet, f. eks. rejse til månen og hjem igen og slippe godt fra det. Det kræver ganske vist en hel del flere tekniske undersøgelser end at bygge et anvendeligt hus – og forsk- ningen koster nok også flere penge. Men under denne i forbindelse med rumkapløbet gøres der jo en lang række opdagelser, der også kommer de mere jordnære ting til gode. I gamle dage var verdenskrigene den store igangsæt- ter af udviklingen. Nu er det tilsyne- ladende rumkapløbet, og det er jo nok så godt. Økonomien er sikkert stort set den samme.

Månerejsen var juli måneds begivenhed på internationalt plan. Inden for korp- set var den indvielsen af den nye sta- tion i *Hjørring*. *Arveprins Knud* kæde- de fikst disse to begivenheder sammen i sin indvielsestale – „hvem ved, måske skal redningskorpset en dag redde nød- stedte mennesker på månen“.

Ja, hvem ved. Udviklingen rider hur-

tigt, og den, der ikke forstår og evner at følge med, vil hurtigt glide agterud i glemselens mørke. Rumredning ligger jo nok nogle år fremme i tiden, men der er andre tidnære problemer, vi både kan og skal beskæftige os med.



Overdirektør Sophus Falck med sin søn William på inspektion på Fyn i 1920'erne.

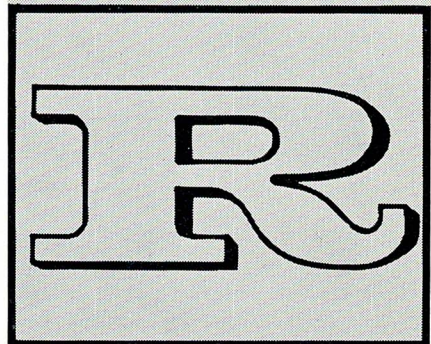
Jeg har gennem årene interesseret mig meget for korpsets historie. Fra næsten alt fører der en linie tilbage til *Sophus Falck*. Selv har jeg desværre aldrig truffet ham. Men jeg har talt med mange, der begejstret har fortalt om ham. Det er tydeligt, at han var en meget stærk personlighed, en af dem, der præger både sin samtid og fremtiden.

Han var forud for sin tid. Han kunne se, hvilke opgaver, der skulle løses om nogle år. Med sikker intuition nøjedes han ikke med at forberede løsningen. Nej, han var færdig og havde gennemført de praktiske prøver i god tid, før den nye opgave med dens problemer var erkendt af befolkningen. Det betød, at såvel myndigheder som private fandt det helt naturligt at overlade hans redningskorps løsningen af en række opgaver.

Det var bl. a. på den måde, korpset i sin tid kom med i brandslukningen. I 1922 havde han entreprisebrandvæsenet klar. Det blev først lovfæstet med brandpolitiloven i 1926, den der for første gang pålagde sognekommunerne at skulle råde over et motoriseret brandvæsen. Altså en helt ny forpligtelse, hvortil Redningskorpset, og Sophus Falck, havde løsningen klar. Ja, dengang hed det *Redningskorpset*, og det navn burde vi genindføre. Det ville befri os for en del spekulationer og fortælelser og for navneforkortelsen – DDR – der kan forveksles med et venligtsindet østeuropæisk land. Og så er navnet jo i høj grad deskriptivt, hvortil kommer, at forkortelsen: *R* giver meget betydelige moderne bomærkemuligheder. Så ville vi samtidig slippe af med det ikke særligt kønne fællesmærke, der faktisk er uanvendeligt til skilte, vognmærkning og tryksager.

Er vi lige så forudseende i dag, har vi

FALCK



ZONEN

Et af redaktionens forslag til et ny bomærke, hvis vi skal genindføre navnet „Redningskorpset“ som udtryk for virksomheden. Forslaget bygger på et ønske om at undgå „edderkopper i spin“ eller „høne i kyllingenet“.

det samme gå på mod? Jeg er ikke helt sikker på det. Vi er slemme til at være alt for formelle. Til at hænge os i virkelige og uvirkelige vanskeligheder. Er der ikke også somme tider lidt tendens til gammeldags institutionspræg.

På sin vis er mennesket en mærkelig race – det siges, at det er det i alle henseender højst udviklede væsen på jordkloden. Men samtidig er det destruktivt og negativt. Og et stærkt fremtrædende karaktertræk er misundelsen.

En god idé er nok relativ sjælden, men vejen til at den realiseres inden for en bestående virksomhed, er næsten ufremkommelig. Jeg har lagt mærke til, at de fleste mennesker er negative i deres holdning, når de konfronteres med noget nyt. Rent umiddelbart, måske instinktivt, starter man med at dygne indvending på indvending. Det sker i et sådant omfang, at man er træt, inden



Ærlig talt, Larsen, jeg kan ikke se noget initiativ og nye ideer på min vej...

de positive sider skal omtales. Mange ideer bekæmpes, simpelt hen fordi de er fremsat af „andre“. Bliver en god nyskabelse endelig gennemført, men snubler lidt i starten – hvilket er naturligt for nyfødte – ja, så starter skadefryden: „*hvad sagde jeg*“.

Tænk, om man for en gangs skyld begyndte den anden vej – og derved først fik det positive frem. Det er nødvendigt, for korpset må naturligvis forny sig som en hvilken som helst anden virksomhed. Og jeg synes, at Sophus Falck med sin fanden-i-voldske metode tydeligt har vist vejen. Væk med sortseerne, de sure, de misundelige og pessimisterne.

Og der er sandelig nok at tage fat på:

- virkningerne af kommunalreformen
- følgerne af sygehuskoncentrationen
- skader som følge af fredelig anvendelse af atomenergi
- borttransport af radioaktivt affald
- ambulanceudrykninger og autohjælp på overtrafikerede veje
- overvågning af automatiske produktioner
- deltagelse i sikkerhedstjeneste i videste forstand, herunder udleje af ildsluknings- og redningsmateriel
- foranstaltninger mod de stærkt tiltagende sekundære skader i forbindelse med brand
- indsats mod forureningen
- indsats for bedre trafikultur m. v.

Vi ved, at de fleste af disse problemer skal være løst inden for ca. 5 år. De ligger naturligt for korpset, men det kræver et meget betydeligt forarbejde at løse dem. Er vi ikke klar, når problemerne tydeligt manifesterer sig, bliver opgaverne løst af andre.

For de skal løses. Befolkningen kræver simpelt hen en løsning.

Lad mig derfor slutte af med en forhåbentlig god idé. Vi skal og må have en *fremtidstjeneste*, der får hjerner og penge nok til at beskæftige sig med, hvad vi skal lave om 5 år. Det er faktisk betydeligt vigtigere, end at beskæftige sig med, hvad der er sket. Det kan være en nyttig fritidssysself.



Falcks Fremtids-forskning i firserne:
 Hvordan var det nu med hovedstadsområdet i 1970'erne ???

Sophus Falck – den gamle filur – havde efter 10 sekunders betænkningstid sagt ja og føjet til: „*hvorfor i al verden er vi ikke begyndt for længe siden, penge har jeg ganske vist ingen af, men det, der skal til, det skal nu engang til*“.

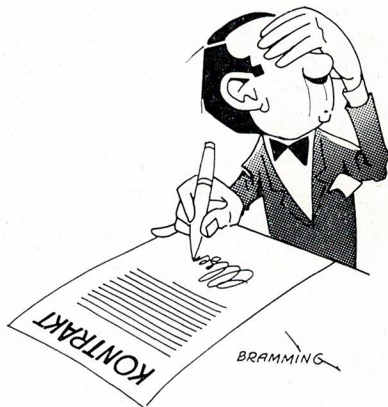
Peter Straarup

Peter Straarup

Moralen var god - men historien dårlig

Trods temperaturen i begyndelsen af august måned opstod der kølig luft mellem Meddelelsers redaktør og akkvisitørerne, fordi redaktøren havde benyttet resultatet af en afgangundersøgelse i Ålborg til at lufte nogle synspunkter, som akkvisitørerne følte sig brøstholdne over; han kom faktisk til at reducere akkvisitørerne til rene underskriftindsamlere, og folk med en smule æresfølelse står nu engang ikke for den slags.

Efter at have gennemlæst den fremstilling af *Stein Bråten*, som stod at læse i „Management“'s juli-nummer, og som redaktøren benyttede som udgangspunkt for en antydning af, at vore akkvisitørers rolle indskrænker sig til at få underskrevet begæringer, når folk har bestemt sig, kan man ikke frikende redaktøren for at have været lovlig frisk. Man kan ikke slutte til vore forhold, som han har gjort. Jævnføringen med eksemplet, der angik valget mellem to bilmærker, er ikke spor relevant. Selvfølgelig vil den, der står for at skulle købe en bil, blive aktiv i forhold kommunikationskanalerne i hans omverden. Hvis han ikke blev det, ville han være en tåbe. Hans valg står mellem to eller flere muligheder for at få sit behov opfyldt bedst muligt, og når han har valgt, vil han være tilbøjelig til at forsvare det. Det er dybt menneskeligt. Derved påvirker han andre og ønsker ikke massemediers budskaber, der strider mod de synspunkter, han nu forsvare.



Ukendt situation. Man kan ikke bare gå ud og få en underskrift hos en abonnent. Han vil vide, hvad han skriver under på...

Der er tale om en konflikt mellem massemediers og individgruppers påvirkning, og en sådan konflikt er overhovedet ikke aktuel hos os, da vi ikke bruger massemedier i vort afsætnings-system.

Redaktøren burde efter min opfattelse, hvis han absolut ønskede at blande Stein Bråten ind i vor akkvisition, have oplyst læserne om, at Bråten i sin artikel redegør for nogle hypoteser, som muligvis kan holde i nogle relativt få afsætningsituationer, men som empiriske undersøgelser endnu ikke har kunnet bekræfte. At påvirkningsprocessen må anskues i flere trin er ikke nogen opfindelse, som Bråten har gjort, og at påvirkning gennem massemedier – som såmænd også har tilhængere hos os selv – meget vel kan have en negativ virkning, hvis den aktiviserer stærke grupper med en anden opfattelse, er en gammel sandhed.

Jeg mener ikke, vi skal klandre redaktøren, fordi han prøver at tilføre omtale af vore egne forhold synspunkter

udefra, eller fordi han gør opmærksom på erfaringer og teorier, som vi måske kan drage nytte af. At han gør det, bør han egentlig roses for. Men i dette tilfælde har han jokket i spinaten. Det bør han have lov til, når det bare ikke sker for tit. Men når han samtidig generer en gruppe af vore medarbejdere, må han finde sig i, at de laver vrøvl. Hans antydning af gruppens rolle er ikke korrekt. Det er en nedvurdering, som han bør give gruppen en undskyldning for.

Han har undskyldt sig med, at jeg om vore forhold har udtalt mig nogenlunde som Bråten. Men det har jeg ikke. Jeg har nævnt som forudsætning for vor virksomheds trivsel, at vore afgifter er acceptable, at vort beredskab kvantitativt og geografisk er tilfredsstillende, at kvaliteten af vore ydelser

er den bedst mulige, og at vor akkvisition er tilstrækkelig effektiv. I og med at ydelserne er de bedst mulige skaber ledere, reddere og vagtmestre et godt omdømme, som selvfølgelig letter akkvisitørerne i deres arbejde. Men var omdømmet dårligt, ville akkvisitørernes arbejde blive så besværligt, at vi alle ville lide under det.

Børge Johansen

Omtalte artikel, der stod at læse i „Meddelelser“ nr. 7 side 208–209, var ikke ment som en nedvurdering af de i øvrigt udmærkede akkvisitører. At de har reageret så kraftigt er måske nok forståeligt, selv om det efter redaktionens opfattelse svækker moralen i den omtalte artikel.

Teknisk uheld – vi beklager.

Redaktionen

Apropos

PATIENTBEFORDRINGS- KONFERENCEN

Nu er der kun 10 dage tilbage, siger direktør Straarup, i dette hans afsluttende indlæg før konferencen.

- For de fleste af dagliglivets forhold findes der love, der er suppleret med bekendtgørelser og cirkulærer og en gennem tiden udviklet praksis. Jo bedre, en lov er, desto tydeligere tilkendegiver den, hvilke pligter og rettigheder, man har som borger i samfundet. Disse kan ofte være delegerede til borgernes repræsentation, der ofte om-

tales som begrebet: *det offentlige*. Det offentlige kan igen være enten valgte råd eller ansatte embedsmænd.

Brandloven

For brandvæsenets – og hermed for brandslukningens – vedkommende gælder lov nr. 247 af 10. juni 1960, ændret ved lov nr. 190 af 26. maj 1965. (N.

Ehrenreich: Brandlovgivningen). Der er vedtaget en redaktionel ændring, der skal træde i kraft den 1. april 1970, en følge af kommunalreformen.

Det er altså ikke særlig vanskeligt at finde ud af, hvad der skal være opfyldt, for at man kan beskæftige sig med brandslukning.

Patientbefordring og andre befordringer

Helt anderledes stiller det sig med befordring af syge og tilskadekomne. Man vil stort set forgæves blade i lovbøgerne. Der findes ingen krav. Kun hvis man agter at benytte en bil, skal den naturligvis kunne indregistreres og klare periodiske syn. Men det gælder jo alle biler.

Vil man derimod oprette en fragtrute eller køre med raske mennesker eller køre med dyr – også syge – ja, så dukker der en lang række vilkår op. Det er endda tvivlsomt, om man overhovedet kan få tilladelse.

Kort sagt, for patientbefordring er der fri og ukontrolleret næring. Dog, en

enkelt lille bestemmelse er der. Den opmærksomme læser vil i sygeforsikringsloven (lov nr. 239 af 10. juni 1960) § 21 finde følgende:

„Befordringen skal ske med det efter forholdene billigste forsvarlige befordringsmiddel, hvorom det sociale udvalg om fornødent kan rådføre sig med lægen.“

Læs den en gang til. Her er sandelig næsten alt overladt til den frie fantasi.

Skematisk oversigt

Men for at gøre en lang snak kort, vi har sammenstillet og jævnført bestemmelserne for brandslukning og patientbefordring. Desuden er angivet, hvilke bestemmelser, korpset på eget initiativ har gennemført. Tilsvarende bestemmelser er gennemført af de brandvæsener og hospitalsvæsener m. v., der deltager i patientbefordringen. (Se s. 234). Det er vigtigt med en god brandslukning; men mon det ikke er lige så vigtigt med et godt ambulancevæsen – den første del af patientbehandlingen.

P-p



	Love, bekendtgørelser og cirkulærer m. v. har følgende bestemmelser.	PATIENTBEFORDRING	Korset har på eget initiativ gennemført
1.	Pligt til at opretholde et beredskab Brandlovens § 1, jfr. § 6: entreprisindebrandvæsen	O	131 stationer med 478 ambulancer, 165 person- vogne og 2.353 rednings- mænd
2.	Mandskab Ansættelsesregler: § 8 Uniformering: § 11 Uddannelse: Lov nr. 105 af 25. maj 1965 om bl. a. Statens brandskole Øvelser: § 11	O	Ansættelsesregler Grunduddannelse på skole Videre uddannelse på skole Lokal uddannelse Hospitalpraksis Øvelser
3.	Materiel og beredskab Beredskab: § 1 Regler: § 5 og cirkulære af 20.08.69 Ersatret materiel: § 12 Slukningstog for hver påbegyndt 15.000 indbyggere	O	Se rubrik 1 3 hovedtyper af køretøjer udviklet i samråd med lægekonsulenterne Minimum: To ambulancer pr. station, i alm. et køretøj for hver ca. 7.500 indbyggere
4.	Tilsyn Justitsministeriet og politimestrene: § 16 Syv distriktsbrand- inspektorer: § 17 Justitsministeriets brandråd: § 18 Afsrapport til Justits- ministeriet	O	Seks lægekonsulenter Ti distriktsledere Patientbefordringsudvalg Afsberetning
5.	Max. udrykningsafstand Generelt: 15 km, und- tagelsesvis indtil 20 km	O	5-15 km, undtagelsesvis op til 20 km

Ikke mere alarm

En ny film, til afløsning af den udtjente stolthed, er på vej . . .

Alle, der i de sidste år har set korpsets filmstolthed, „Alarm“, vil vist give os ret i, at det næsten har været en lige så stor oplevelse at se hele filmen uden mislyde og knæk som at fornemme handlingen. Filmen „Alarm“ er fra slutningen af trediverne, og da vi genså et glimt af den i *Svend Aage Lorentz'* TV-film minder, var vi klar over, at det nok var sidste gang, den aldrende svend blev vist offentligt.

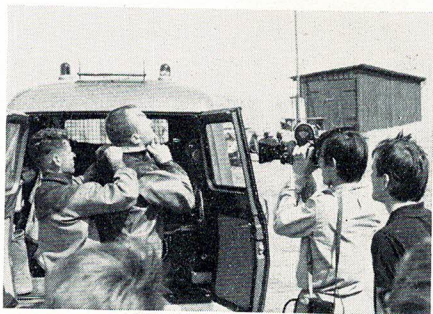
Længe har ideerne til en ny film spøgt, men de første realiteter kom først til veje, da „Alarm“ stod for at skulle kopieres sidste år. I stedet for at give penge til kopier vedtog direktionen at indhente tilbud på en ny spillefilm, der skal fortælle lidt om de opgaver, korpset løser og den tone, der hersker i virksomheden.

Produktionen af filmen blev overdraget kortfilmproducenten *Jørgen Bagger*. Han har blandt andet lavet film for

postvæsenet og Københavns kommune. Manuskriptet til filmen har *Jørgen Bagger* ladet direktøren for Erhvervenes Filmcentral, *Erik Witte*, udarbejde, og i begyndelsen af august begyndte filmoptagelserne.

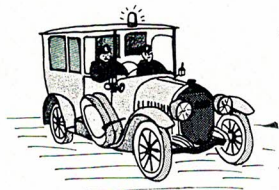
Arbejdstitlen på filmen er „*Vi er på vej*“, og på vej rundt i landet har vi fået en lille snes stationer med på billederne. Spilletiden er berammet til ca. 30 minutter, så alle stationer og medarbejdere har der ikke været plads til.

Filmen bliver færdig omkring juletid, og vi vil forsøge at få den vist gennem *Statens Filmcentral*, *Erhvervenes Filmcentral* og de sædvanlige kanaler, der beder om film hos korpset. Der vil således blive kopier på hovedkontoret, som kan udlånes gennem stationerne. Sideløbende med filmoptagelserne vil der blive optaget farvediapositiver, som hvert selskabskontor vil få tilsendt, således at stationernes medarbejdere altid kan låne et sæt, dersom de skal ud og holde foredrag og fortælle om korpset på steder, hvor det ikke er muligt at få fat i et filmapparat.



To Bornholmer-frømand iklæder sig til ære for filmholdet. Fra venstre frømandene Per og Nilsson. Dernæst korpsets fotograf, Henning Camre og instruktør, Gert Fredholm.

Allerede nu skal lyde en tak til alle de mange stationer og medarbejdere, der ivrigt og positivt har medvirket ved filmoptagelserne.



NYT MATERIEL

FIAT AMBULANCE

Efter at have prøvekørt enkelte ambulancer af typen FIAT 238, er korpset begyndt at anskaffe nogle flere eksemplarer af typen til sygevoogsbrug.

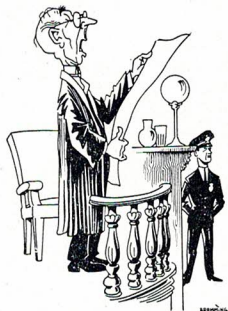
Den nye FIAT-ambulance er en såkaldt lille ambulance, selv om bårerummet er noget nær det største, vi har set af slagsen. Den er velaffjedret og er ikke belempret med disse skrumpellyde, som mange ambulancer på såkaldte varevoognschassis'er normalt er udstyret med. Motoren, der er indbygget under og bag førerhuset, er på 1438 cc, og der er fire fremadgående gear. Tophastigheden opgives til ca. 110 km/t.

Det virkelig tiltalende ved FIAT-ambulancen er bårerummets indre. Det er bygget op med plastiklaminat. Båren står på gulvet, der ligger ca. 30 cm over vejbanen. Der er plads til én liggende og tre siddende patienter på et nydeligt stolearrangement. Alt udstyr er gemt væk i de hensigtsmæssige skabe, og de reddere, der indtil nu har haft lejlighed til at bruge ambulancen, udtaler alle, at den er fortrinlig til den store del af al patientbefordring, der hedder syge-transport – uden at den dermed anses for at være uegnet til ambulancekørsel. Utvivlsomt en vogn, der vil skabe glæde på mange stationer.



Den nye Fiat-ambulance i Københavns bytrafik. Man skal nok vænne sig lidt til de store kasser, der kaldes små ambulancer, men det primære må være, at patienten får en behagelig transport med minimum af stød og støj og maksimum af behandlingsmulighed.





SKADEPROTOKOLLEN

I efteråret 1968 foretog en af vore stationer en bugsering af en grønthøster ad en bivej i lygtetændingstiden, og i modsat retning kom en personvogn, som stødte sammen med grønthøsteren, så der opstod personskade og skade på grønthøster og personvogn.

Der blev i den anledning rejst anklage mod føreren af kranvognen for overtrædelse af færdselslovens § 24, stk. 1, der pålægger vejfarende at optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed, så der ikke opstår fare og forvoldes skade eller ulempe for andre. Dernæst lød anklagen på overtrædelse af færdselslovens § 47, stk. 3, der siger: „Ved kørsel med påhængsredskab, hvis bredde overstiger det trækkende køretøjs bredde, skal særlig agtpågivenhed og forsigtighed udvises.“

Dette sidste anklagepunkt blev sammenholdt med § 33, stk. 7, i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 198 af 24/6 1955, hvori der står:

„Påhængsredskab, hvis bredde overstiger det trækkende køretøjs bredde med mere end 10 cm på hver side, skal i lygtetændingstiden tillige være afmærket på den mod vejmidten vendende side med fremadvendende lygte med hvidt lys, der ikke må virke blændende, og som skal være anbragt i mindst 1 meters højde over vejbanen. Er denne del af redskabet ikke mindst 1 m høj, skal det også uden for lygtetændingstiden være hensigtsmæssigt afmærket op til denne højde.“

Derudover omfattede anklagen overtrædelse af færdselslovens § 42, stk. 7, der siger, at et køretøjs bredde ikke må overstige 250 cm, men at politiet kan give dispensation for overskridelse af bredde, længde og højde, når en transport ikke med rimelighed vil kunne kræves gennemført på anden måde. Politiets tilladelse skal medbringes under kørslen.

Det er en omfattende anklage, og man kan spørge sig selv, om man med rette kan forlange, at en fører af en kranvogn skal være inde i færdselslovens talrige paragraffer og diverse bekendtgørelser udstedt af justitsministeriet gennem årene og dertil er vel kun at sige, at er man i tvivl om en transports tilladelighed, må man hellere forspørge sig end forgøre sig, og vi kan til enhver tid tillade os at rette henvendelse til politiet for at få klar besked, og vi vil altid være sikker på at få vejledning og hjælp.

I dette tilfælde må vi dog spørge os selv, om redderen ikke har haft spor tvivl i sindet om det tilladelige i den omtalte transport i lygtetændingstiden, og dersom han har haft en sådan tvivl, kan det undre os, at han ikke fik denne tvivl bekræftet ved at rette henvendelse til hans station, hvor man så kunne undersøge spørgsmålet.

Derfor: Er man i tvivl, så spørg.

G. Harkamp

FRA og TIL STATIONERNE

Fint slukningsarbejde med begrænsede sekundærskader i FAXE



Civilingeniør **H. Lundsgaard**, der er kendt af mange korpssmedarbejdere fra sit tidligere arbejde i **Dansk Brandværnskomité**, arbejder nu som selvstændig brandslukningskonsulent. Ved flere lejligheder har civilingeniør Lundsgaard ydet korpset hjælp, og vi bringer her et af ham forfattet referat fra en brand, stationen i **Faxe** slukkede i sportshallen den 22. juni.

Et effektivt slukningsarbejde består ikke alene i på den kortest mulige tid at gøre brandstedet „sort og koldt“. Det optimale resultat må i al almindelighed, når redning af liv er sikret, være at tilvejebringe en fuldstændig slukning med de mindst mulige samlede omkostninger. I disse omkostninger må der foruden de rene brandvæsensomkostninger og de direkte brandskadede objekter medregnes „sekundærskaderne“, der i stigende grad er blevet et tyngende problem.

Sekundærskaderne vil i vid udstrækning være vandskader, hvilket betyder, at en vel overvejet vanddisciplin i en meget lang række tilfælde vil være afgørende for at opnå gunstigste resultat. De senere års megen tale om, at bl. a. plastprodukterne giver anledning til særlige sekundærskader, korrosionsskader, må også give anledning til at bedømme spørgsmålet om vanddisciplin. Spørgsmålet om hurtig fjernelse af vand og fugt umiddelbart efter brandslukningen må tillægges en meget stor

betydning, idet en række af disse korrosionsfænomener i særlig grad optræder i forbindelse med eller aktiveres af vand og fugtighed.

En brand, som fandt sted i en sportshal i Faxe den 22/6 1969, viste et smukt eksempel på slukningsarbejde udført med hensyntagen til at begrænse sekundærskaderne som følge af vand. Branden, der indtraf ved middagstid, var opstået i kælderetagen og havde et sådant omfang ved Falck-Zonens ankomst, at den først kunne begrænses



Branden i Faxe Sportshal.

efter at et betydeligt areal af gulvet og tagkonstruktionen var gennembrændt, som det fremgår af hosstående billede. Der må under brandslukningsarbejdet have været anvendt betydelige mængder af vand.

Da jeg af andre grunde dagen efter branden havde lejlighed til at besigtige brandstedet, undrede det mig meget at konstatere, at det udstrakte trægulv uden for selve brandzonen var fuldstændig intakt og tørt, medens man under sådanne forhold almindeligvis ville have fundet et sådant gulv opbulet og beskadiget af vand. Det konstateredes, at hele gulvet var belagt med et tyndt lag tørt savsmuld. Det oplystes, at man allerede under brandens afsluttende faser havde iværksat et arbejde med fjernelse af vand og optørring, hvilket utvivlsomt har været den virkelige årsag til, at der her kun kunne konstateres brandskade og på det nærmeste ingen vandskade.

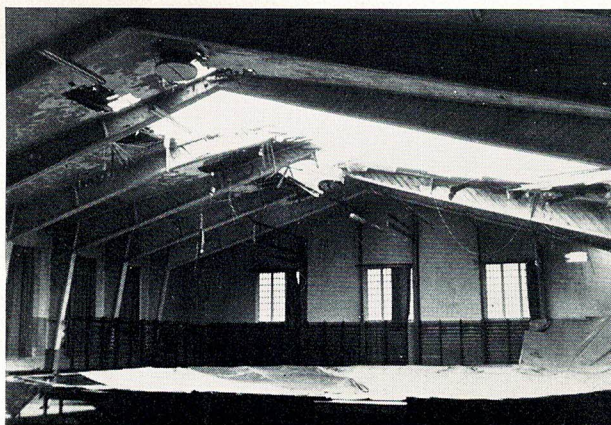
Der var i dette tilfælde ikke tale om korrosionsskader, men der kan næppe være tvivl om, at man ved adskillige brande, hvor dette spørgsmål er aktuelt, ved en sådan velgennemført vanddisciplin og et effektivt arbejde med fjer-



Det sted i sportshallen, hvor ilden gik igennem taget.

nelse af vand og optørring etableret allerede under efterslukningsarbejdet, vil øve et meget væsentligt bidrag til at begrænse omfanget af korrosionsskader, som i vid udstrækning er afhængig af tilstedeværende vand og fugtighed.

H.L.



Kun under det gennembrændte tag var gulvet ødelagt. Takket være et hurtigt iværksat redningsarbejde med fjernelse af vand og optørring forårsagede branden næsten ingen vandskade.

Festlig indvielse i Hjørring

Den 23. juli blev Hjørring-stationen officielt indviet. Med Deres Kgl. Højheder, arveprins **Knud**, arveprinsesse **Caroline Mathilde**, grev **Ingolf** og grevinde **Inge** i spidsen skete indvielsen i de dage, der var præget af amerikanernes månefærd, hvilket arveprins Knud benyttede lejligheden til at spinde en ende om. For distriktsleder **Poul Gullach** var det naturligvis en mærkedag. Den populære stationsleder fik gennem de mange taler sin anerkendelse for dygtig og reel ledelse i det daglige og under de mange store og små hjælpejdelser. Hjørring-stationen og det nordjyske område har udført.



Øverst modtages de kongelige gæster af direktør Jørgen Falck. Nederste billede viser et udsnit af den store forsamling, der var mødt frem til indvielsen.

Sikke'n bakkefest

Redder Carl E. Andersen fra Ringsted fik lidt af en ekstraoplevelse en af de første onsdage i august. Den navnkundige professor **Tribini** inviterede til bakkefest på den måde, at redderen skulle køre en „hus-bil“ fra Ringsted til Bakken, hvor der blev holdt fest for ferieløse københavnske skolebørn. Der var rigtig sjov i gaden med gratis fornøjelser etc. Professor Tribini havde forsynet stationen med en nøjagtig plan over, hvad der skulle ske. Den så således ud:

„Hæld benzin på vognen – 20 kr. Se efter olie o. s. v. Træk hus-bilen op på fejebladet – køør nu til København. Vær på Bakken ved politistationen bag „Cirkus Revyen“ kl. 11.30 – træk hus-bilen ned – prøv at starte den – TAK – nu står der en bondemand og siger godaw. – Så marcherer i Bondemanden Falck-manden med kone Børn over til et veldækket bord – – – Spis, drik o. s. v.

Kl. 12.50 – så må i sgu ha ædt nok – over til Husbilen – 70 yndige piger Vedbæk Pigegarden står klar – 100 karle og piger – **Tribini** som gammel bondemand Cleo som bondepige tager plads i denne husbil. – Falckmanden starter Musikken spiller Pjerrot foran – hele optøget forhåbentlig 17.000 unger bag efter ha-ha-ha. Bakken rundt til friluftsscenen . . .

Her begynder så alle løjerne – og Falck-manden kan gøre lige hvad han vil. – Tak dette var sagen. – – –

Masser af hilsner til Møller, stationslederen og venner i Ringsted fra – eders ven **Tribini**.“

PERSONALIA

Vi siger pænt farvel til:



Redder **Hans Peder Larsen** blev ansat ved station Ringe 17/6 1937, året efter stationen blev åbnet, og han har fulgt udviklingen af Falcks arbejde på Midt-fyn. H. P. Larsen fylder 67 år den 17/8 d.å. og fra-træder den 1/9.

I årenes løb har han modtaget korpsets hæders-tegn for 10 og 25 år, og han har med sin rolige og hjælpsomme natur fået mange venner blandt kolleger og den midtfynske befolkning.

Gennem årene har han lavet en scrapbog, der beretter om utallige opgaver, stationen i Ringe har udført, nogle triste andre mere morsomme. Af sidst-nævnte berettes om en opgave fra anden verdens-krig, hvor en spærrebal-lon drev hen over Midt-fyn slæbende en stålvire efter sig. Falck blev alarmeret, og Larsen og to kolleger rykkede ud for at

skyde den ned. Meningen var at forankre viren til kranvognen og derefter skyde hul på ballonen, så gassen kunne sive ud, og ballonen falde til jorden. De fik også viren fastgjort, men pludselig svævede ballonen videre med kranvognen løbende på forhjulene og baghjulene svævende i luften. Det kan nok være, H. P. og hans kolleger fik travlt, der blev skudt på ballonen, og til sidst dalede ballon og kranvogn til jorden, jo, det hele blev reddet.

I en årrække varetog Larsen stationens drift under stationslederens fravær.

DØDSFALD

Redder **Kurt Erling Hemmingsen** fra Næstved døde pludseligt den 28. juli, kun 35 år gammel. Hemmingsen var afholdt blandt kollegerne på Næstved-stationen, der lærte at sætte pris på hans stille og rolige væsen. Han havde været ansat på stationen i godt tre år ved sin pludselige bortgang, der kom som et chok for alle. Vi vil ære hans minde.



UDNÆVNELSER

REDNINGSFØRER

På stationen i Taastrup er redder **Bruno Acton** udnævnt til **redningsfører** pr. 16. juni d.å.

OVERASSISTENT

Pr. 1. juli 1969 er assistent **Axel Quist**, Vejle, udnævnt til overassistent med fort-

sat tjeneste på stationen i Vejle.

Overassistent A. Quist skal fra samme dato forestå og koordinere al uddannelse og træning af det tekniske personale på stationen i Vejle.

Axel Quist blev ansat som redder ved station Vejle den 1/10 1947, blev udnævnt til redningsfører den 31/12 1962 og til assistent den 1/11 1964.

Pr. 1. juli 1969 er assistent **H. W. Jensen, Vejle**, udnævnt til **overassistent** med fortsat tjeneste ved stationen i Vejle som garagemester.

Overassistent H. W. Jensen blev ansat ved stationen i Vejle den 19/1-1945, den 16/9-1961 blev han udnævnt til redningsfører og den 1/1-1963 til assistent.

STATIONSLEDER

Bogense:

Til stationsleder ved korpsets station i Bogense er udnævnt nuværende assistent ved korpsets station i **Aars, Hans Peter Obling**. Hans Peter Obling, - der er 32 år begyndte i korpset som redder i 1963 i Toftlund og blev i 1967 udnævnt til redningsfører og i marts 1969 fulgte udnævnelsen til assistent ved stationen i Aars.

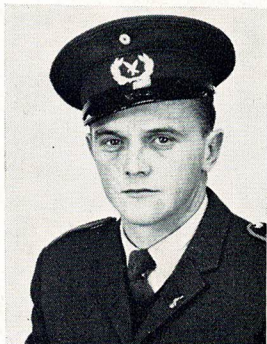
Tiltrædelsen i Bogense skete pr. **1. august 1969**.

Kerteminde:

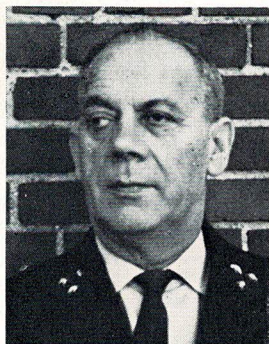
Korpsets stationsleder i Kerteminde, **Holger Hansen**, er en af pionererne på Fyn, idet han har været i korpsets tjeneste siden 1922 og siden 1935 været stationsleder i Ker-

teminde. Holger Hansen når pensionsalderen i foråret 1970, - men har af personlige grunde ønsket at flytte til Odense til efteråret, hvorfor den nyudnævnte stationsleder tiltræder i Kerteminde 1. september 1969 og stationsleder Holger Hansen beskæftiges fremover inden for administrationen i FALCK-HUSET.

Den nyudnævnte stationsleder, **Hugo Larsen**, har siden 1962 været redder på hovedstationen i Odense. Hugo Larsen har en alsidig uddannelse bag sig inden for redningskorpset, omfattende brandkursus, røgdykker og frømandstjeneste. Endvidere er Hugo Larsen udgået fra C.F. korpsets befalingsmandsskole og har redningsinstruktør uddannelse på Civilforsvarets tekniske skole.



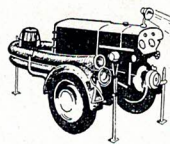
H. P. Obling



Holger Hansen



Hugo Larsen



PÅHÆNGSSPROJTEN

Ny „idiotseddel”

Formularen „Fremsendes uden særlig følgeskrivelse“ kan karakteriseres som et rationelt skridt til at få en sag ekspederet i en fart. Ofte er det dog hændt, at afkrydsningsmulighederne har været for små, hvorfor påhængssprojten har taget problemet op, og her med eneret bringer forslaget til en ny formular.

Obs!

Det er ikke min nye skrivemaskine, der ikke kan stave! – Det er desværre mig selv.

Hilsen professor **TRIBINI**

Hvis De har læst side 240, vil De vide, at prof. Tribini skrev et brev til os. Dette brev var vedhæftet denne seddel. Måske en god idé til forebyggelse af drilske svar, når der skal skrives til enkelte personer i korpset.

NB: Sæt x ved det ønskede

- Ifølge aftale i 19
 - På trods af tale i 19
 - Deres kommentarer udbedes.
 - Behold Deres kommentarer for Dem selv.
 - Send det til et andet A/S.
 - Ønskes retur/ønskes ikke retur.
 - Franker venligst Deres breve til mig.
 - Det strider mod principper/kutymmer.
 - Deres strålende idé udbedes.
 - Deres strålende idé udbedes absolut ikke.
 - Til papirkurven via ...
 - Er De virkelig ansat i virksomheden endnu?
 - Glædeligt jul og godt nytår.
 - Til orientering --- (hvad skal De i øvrigt lave i aften).
 - Jeg finder mig ikke i Deres injurier.
 - Har De ikke en distriktsleder?
 - Til underskrift – uden kommentarer og rettelser.
 - Tilbagesendes med tak for lån.
 - Tilbagesendes
 - Deres hest har en elendig klo.
 - Deres skrivemaskine kan ikke stave.
 - Gratulerer/kondolerer.
 - Vil De vælge våben, tid og sted!!!
- Dato:
- År:
- Underskrift:
- Navn:

Formular nr. 00076767676/196999999

Hs. Kgl. Højhed arveprins Knud har altid omfattet korpset med sympati. Denne positive holdning gav arveprinsen tydeligt udtryk for, da han med en blændende tale indviede stationen i Hjørring.



Igen er en sommer gået med talrige ulykker til vands og mere eller mindre heldige genoplivningsaktioner. ▶